

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 9 ГОДИНА XVI 2007 г.

ЦЕНА 0,50 ЛВ.

РЕДАКЦИОННО

ЗА ЦЪРКВАТА - С ЛЮБОВ

В редакцията пристигат ваши, читателски писма. Някои са с въпроси, други със стихове и преживявания, трети - с предложения, в които личи изстрадано мнение по голем или малък проблем. Веднъж образован младеж от Севлиево сравни църквата с матрица - безмилостно оформяща в калъпа на законничеството. Млади хора пишат за прекалена лековатост и незабичане на нормите. Сериозно изследващ Библията мъж, присъединил се от католическата църква към нашата, се тревожи от дълото на сърцето си за това, че вече не проповядваме вестите, които са го привлекли преди. Имаме писма, разглеждащи взаимоотношенията, различни нужди за помощ. И писма за нуждата от църквата въобще.

Този брой на вестника носи в по-голяма степен атмосферата на църквата, а не намеренията на редакционния съвет - както друг път. Гледайки подготовените страници, се пита: Шо за хора сме ние? Можем да се самоанализираме (виж стр. 3). Можем да се забавляваме и да го съчетаваме с библейски поучения (виж статията за летните лагери на стр. 6). Евангелизираме (стр. 7) и служим на обществото (стр. 1). Намаляваме (виж стр. 4).

Мисля си, че едва ли сме по-лоши от роптаещия в пустинята народ Израел. И едва ли сме по-добри от чистата девица в Откровение. Едва ли диагнозата ни е по-различна от тази на десетте девизи, чакащи младоженеца - заспали. Те продължавали да го чакат, но непосредствените им задачи, ежедневието, мислите и плановете им не били ръководени от чакането. Те заспали по отношение на мисията. Не били целеустремени.

Нашият септемврийски брой представя картина на пълноценен живот, но... събран от всяка църква по малко. Не можем да говорим генерално за църквата в България. Всяка една сама трябва да прецени силните и слабите си страни, да изследва и да определи към какво ще се стреми и как да ще го постигне. Да намери верния подход към членовете си и обществото. Да изгради уникалната си атмосфера (виж опита на една църква, стр. 4).

Само когато спрем да се сочим с пръст, ще можем да си стиснем ръце. Само на този, който обича църквата, е дадено да я стъпи. Само на този, който промени себе си, е дадено да я промени.

И не забравяйте, че в Библията всичко, което Исус е докоснал, преди това е било счупено.

Петя Накова, главен редактор на в. „Християнска мисъл“

Програма МладоС(т) в Цар Калоян

Християнство в действие

Възможно

ли е в епохата на ширещия се материализъм, когато времето е пари, когато най-важното нещо във вселената е личното ми добруване и когато идеализмът е мъртво понятие от отдавна отминали дни (и то не само в света, но все повече и в църквата), възможно ли е в тази епоха да станем свидетели на безкористно служене на ближния? Да. В най-горещите дни на месец август млади хора от няколко града в страната го доказаха, като отделиха една седмица от ваканцията и отпуската си, за да помогнат на пострадалите от наводненията в Цар Калоян и село Езерче.

От 19 до 26 август екип от 40 доброволци, участници в програма МладоС(т) (Младежка доброволна служба), се трудеше в домовете на християни и мюсюлмани, помагайки им да отстранят последствията от бедствието и внасяйки светлина в сърцата им. Двете най-големи групи младежи бяха от Варна и Силистра, но имаше участници и от Добрич, Балчик, Велико Търново, Русе, с. Копривец, Бургас и Сливен.

Атмосферата в Цар Калоян е потискаща. Когато гледате отблизо разрушенията, имате усещането, че там се е водила война. Душите на хората са изпълнени с болка. Смазващо е да видиш как плодовете на дългогодишния ти

труд са отнесени от стихията. Всички очакват някой да им погаче ръка и да се измъкнат някак от ситуацията. Точно това направиха доброволците от програма МладоС(т) - погачоха ръка на изпадналите в беда. Младите хора изгребваха кал от помещението, мяха стени, подове, буркани със зимнина, разчистваха дворове, и всичко това - под палеците мъчи на слънцето и сред ужасна музика. Условието за работа бяха тежки и непривични за тях, но нуждата на пострадалите никак си изместваше собственото аз.

В екипа на имаше и няколко по-възрастни участници, с повече опит. Те строиха огради, зидаха тоалетни и стени - все неща, за които се изискваха повече умения.

Събитието не остана без обществен отзвук. Програма МладоС(т) беше отразена от новините на разградската телевизия „Лудогорие“, bTV и вестник „Труд“.

Е, все пак доброволците не можаха да разрешат проблемите, причинени

от наводненията, но внесоха насърчение в душите на ония, на които помагаша. Благодарността в очите на хората е нещо, което не може да се опише. Трябваше да бъдете там, за да видите с какви топли думи млади и стари изразяваха благодарността си към участниците в МладоС(т).

В последните години сме свидетели на това, как хората все повече се затварят. Затварят се за своите близки, за нуждите и проблемите им, затварят се и за религията. Но там, в Цар Калоян всяка врата и всяко сърце са отворени за онези, които искаха да помогнат. Можеш да влезеш във всеки дом, да поговориш с всеки човек, да направиш нещо за всеки. Чрез страданието Господ е отворил врата, през която светлината да докосне хората.

И всичко това се случи във времето, в което преситеният от информация постмодерен човек не иска да слуша библейски доктрини, не иска да слуша за това, че Бог го обича, а иска да го почувства. Е, доброволците от програма МладоС(т) станаха проводници на Божията любов.

Стефан Стефанов

